

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Digte 1908-1918. - 1918

Citation: Aakjær, Jeppe: "Digte 1908-1918. - 1918", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 250. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-idm139850572891488/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

FRA SVENSK.

TRE BIBELSKE VISER.

(C. M. Bellman.)

I.

JOACHIM udi Babylon
 havde en Hustru, Susanne.
 ; Hæv din Kande, ;
 tøm den redebon!
 Joachim var en gjennemhæderlig Mand,
 Fruen saa hæderlig omtrent som han.
 ; Hjærter mange ;
 stak den Glut i Brand.

Takkes skal du, Susanne kjær,
 Skaal for hver dydelig Mage!
 ; Lad os smage ;
 nu paa Mosten her!
 Slaa nu paa Glasset, lad os juble i Kor,
 Tøsen som Knæsen, Gubbe som Mor,
 ; lad os synge, ;
 Skaalen er saa stor.

Joachim kunde — efter Skriftens Ord —
 føre det herligste Leven,
 ; give Greven ;
 ved et veldækt Bord.
 Fru'n for sit Kjøkken vandt saa meget Behag,
 hungrige Friere hver evige Dag!
 ; Hurra, Gubber ;
 for saa godt et Lag!

Hør nu, Brødre, hvad Vej det tog:
 Naar Kalaserne tystne,
 ; tvende Lystne ;
 Kreds om Fruen slog.

Gubberne kryber om hinanden tyst,
 Troskab bor dog i Susannes Bryst,
 ; Afsiag ramte ;
 deres tule Lyst.

Joachim havde under Havens Træ'r
 dannet det yndigste Eden;
 ; Middagsheden ;
 fandt Susanna der.
 Rundt om en Dam stod der Ege og Lind,
 skønne Susanne tog Bad som en Hind;
 ; naar hun plasked, ;
 titted Liljer ind.

Stod to Skalker bag Lindes Læ,
 lured paa Joachim's Frue,
 ; tændt i Lue ;
 af saa sødt et Knæ.
 „Hej,“ hvæsed Skalken til sin Medskalk frem,
 „Hej, det er Middag, skal vi nu gaa hjem!“
 ; To Kanaljer ;
 var de i hvert Lem.

Let forstaar man de Skalkers Trik,
 hvad de havde i Sinde.
 ; Hoffer trinde ;
 daared mangt et Blik!
 Øjet drog Hjærtet, men Susanne drog alt,
 Laas var for Porten og Vagten kaldt,
 ; Blodets Hede ;
 fjorten Grader faldt!

Saa gik Dyden sin Sejersgang;
 Himlen Susanne belønne!
 ; Blandt de Skjønne ;
 hun har dobbelt Rang.
 Slaa nu paa Glasset; nyd det korte Liv!
 Vakre smaa Hjærter, — søde Tidsfordriv!
 ; Lad os drikke ;
 uden Larm og Kiv.

II.

En Potifars Hustru saa daarende kjær
 lønligt for Josef mon sukke,
 ta' ham om Armen og hvisker saa nær:
 „Bliv her, bliv her!“
 En Rose saa dejlig, som slet ikke stak,
 stod for vor Josef at plukke,
 men som en Lømmel' han ofred sin Frak,
 — jo, Tak, jo, Tak!
 Ak, om jeg sattes i Josefs Sted,
 jeg løb knapt et Fjed.

Men Josef, den Taabe, ad Døren han før,
 Nymfen hun vinker og bejder.
 Aldrig i Verden en Daare saa stor
 har traadt vor Jord.
 Frit æde og drikke i Potifars Sal,
 Ild paa Kaminen af Ceder,
 ingen Dueller og ingen Rival
 med Kvalm og Kval.
 Skaal for den Frue i Potifars Arm,
 hun sover saa varm.

Men Fejten hos Josef var kun, at han Drik
 flyed, afskyed med mere,
 derfor benovet ved Skjønhedens Blik
 hans Mod slog Klik.
 Blandt Gardens Kaptajner en maadeilig én
 Potifar var mellem flere,
 søvngig i Sengen, og tynde hans Ben,
 en Glut til Mén.
 Skaal for den Frue i Potifars Hus,
 hun kranset vort Krus!

III.

„Gubben Noa“, var en Hædersmand;
 straks han kom fra Arken
 han plantede i Marken
 „Vin og Vin, ja!“ : saadan gjorde han.

„Noa ro'ede“, fra sin gamle Ark,
 fyldte sine Tasker
 med Bimler og med Flasker
 „for at drikke“, : paa den grønne Mark.

„Vel han vidste“, : at Guds Skabning var
 tørstig af Naturen,
 Folk som Fæ i Puren,
 „derfor Gubben“, : Vinen plantet har.

„Mutter Noa“, : var en Hædersfru,
 gav sin Mand at drikke,
 lod i Fred ham hikke:
 „slig en Hustru“, : tog vist gjerne du!

„Aldrig sa' hun“, : „Kjære Far, saa, saa!
 Sæt nu fra dig Kanden!“
 Nej, med Kys paa Panden
 „lod hun Gubben“, : sa' sig Sengen naa.

„Gubben Noa“, : havde fagert Haar;
 Fip paa Dobbeltbogen,
 Kinder som Skarlagen;
 „og til Bunden“, : drak han: Hej! Godtaar!

„Herlig var da“, : denne grønne Jord;
 hver blev budt det Bedste;
 ingen tørstig Næste
 „sad og hængte“, : ved et duget Bord.

„Ingen Skaaler“, : voldte da Besvær,
 ej hin dumme Lære:
 „Jeg skal ha' den Ære — —“
 „Nej, til Bunden“, : drak man ud — som her!

1907.